

Dete.

Skrivnost Božiča je Dete. Dete z nebes, rojeno na zemli. Dete Bože, ki ma mater zemeljsko, a ta je Devica. Dete vsegamogočno, ki je moglo bežati v štaljo i se skriti v jasi. Dete neskončno čisto, ki ga čuva poleg deviške matere Marije deviški hraniteo, sv. Jožef, a okoli njega, po celom širokom sveti kraljuje nezasišna razvuzdanost. Dete najponiznejše, ki je preganja gizda grešnikov. Dete najsvetejše, ki je zaničava nešteta vnožina blodnikov. Dete rojeno za nas.

Rojeno za nas, da nam po vsegamogočnosti pomaga v vseh teškočah življenja, če se z vüpanjom obračamo na Njej. Dete deviško, ki devišvo deli vsakoj duši po sv. Krsti i opomina stariše i botrino, duhovne pastire i vzgojite deteta, da njemi čuvajo največji kinč, ki je samo eden jedini, sam sameren: nedužnost. Dete krotko, da na krotkost navči človečo puntajočo se naravo. Dete ponizno, da nas pripela na trden fundament poniznosti, na šteroga jedino se more zidati Kralstvo nebesko. Dete najsvetejše, da iz svojega srca toči svetost vsakoj duši, ki je zazible vu svojem srci po dobrom, vrednom svetom prečiščavanji.

Pa to Dete žive. Med nami žive. Za nas žive. Noč no den sameva v maloj hižički tabernakla na naših oltaraj, naj bi brez straha pristopali k Njemi. Noč no den ponavlja bethlehemske pesmi vižo i deli z razprestretimi rokami obilno milosti za diko božo i mir srca vsem, ki so na dobro nagnjeni.

Na dobro nagnjeni to razmijo i radi prihajajo k tomi Deteti. Radi je varjejo, radi si ž njim pogučavlejo, radi njemi svoje falinge razodevajo, radi se borijo, zmagajo Njemi na veselje i s punim blaženstvom zadobijo na konci življenja za plačilo korono zmage z rok Božega Deteta. Marija je v nebo vmešana,

Polana je dobila svojega duhovnoga pastira.

Višiša cerkvena oblast je imenovala preč. g. Halas Daniela, lendavskoga kaplana, za župnika v Polano. Novi g. plebanoš so na osmi den Marijinoga svetka, 15. decembra dospeli med svoje vernike. Po njih je prišlo 20 polanskih dečkov na okinčanih biciklaj, ki so vozili pred autom, v šterom so se pelali novi g. plebanoš. Na toj poti so sprejavali g. župnika Halasa dekan, g. Jerič, njegov bivši plebanoš, g. Bakan i urednik Novin. Čeravno se je tiho odpravljao g. Halas z Lendave, vendar so zvedili za njegov odhod verniki i so ga zbrani v čuporaj pozdravljali po Lakošaj, Gaberji i na Kapci, dokeč ne zapušto meje lendavske fare i se približao k meji svoje fare. Vnogo oko se je zarosilo med potjov i vnogo srčnih želj so poslala srca lendavskih vernikom polanskomi g. plebanoši v pozdrav na njegovo poti v Polano.

V Polano pridoč je novoga g. plebanoša pozdravo pri kapelici, posvečenoj Škap. Devici Mariji, v Maloj Polani g. Horvat Ivan, šolski upraviteo. Za njim je šolarica z lepimi rečmi izročilo šopek beli rož novomi svojimi odgojiteli. Med velikim šeregom šolske dece, učitelstva i vernikov se je novi gospod plebanoš v procesiji bližao svojoj zaročnici, cerkvi, posvečenoj Presladkomi Srci Jezušovomi, pri šteroj ga je čakala šolska deca z učitelstvom iz V. Polane pa takrekoč cela fara, vsi verniki.

JEZUŠEK, BOŽI SINEK.

blagoslovi naše dopisnike, naročnike, širitelje i vse njihove domače z obema svojima rokicama za Božič i Novo leto:

da smrtnoga greha nikdar ne včlnijo,
da so vsaki den popolnejši v lübezni,
da tvojo Mamiko za svojo mamiko držijo,
da so potrplivi, čisti, nesebični,
da vüpanja v nikših težavaj ne zgübijjo,
da zlübijjo tvoj križ i ga mirno nosijo,
da srečno vmerjejo,
da se rešijo očiščilišča
i vživajo veliko slavo v nebesaj.

To je prošnja urednikova za vas pri svetoj meši,
štero darüje za vas žive i prosi pomoči tüdi za
vaše pokojne.

UREDNIK NOVIN.

sv. Jožef v nebi vživa plačilo svojih trüdov, štere je meo pri odgoji Božega Deteta. Dete je samo na zemli v oltari i je nam zavüpano, da je ohranimo, ki smo dobre vole. Spoznamo svoje veliko poslanstvo? Jezusek nam je zato dao volo na dobro, da s tov voljov iščemo njemi mesto, vsikdar lepše i svetlejše v svojoj

duši i v drugih dušaj. Milost prave vere je ta vola na dobro. V toj veri živimo trdno, ne klonimo pred nikim, nego samo pred voljov toga Božega Deteta i njemi i iščimo prostor v dušaj, ki blodijo. To je naša velika dužnost, ki nam jo odkriva Dete v Oltarskom Svestvi, Dete zapüščeno i v našo skrb izročeno.

Pod štrtim slavolokom nad stopnicami vhoda v cerkev je stano g. dekan Jerič Ivan v robači cerkvenoj z stolov i z genlivimi rečmi pozdravo novoga gospoda župnika. Povedao njemi je, da je prišo herbijo prevzet, herbijo gorečega duhovnika, † Sakovič Jožefa, velikoga častilca Srca Jezušovoga, ki je to cerkev dogotovo, njegov naslednik jo je olepšao, dopuno. Naj v duhi pokojnoga, ki so ga vekše sile v tujino spravile i njemi tam grob skopale, vodi to faro. Pokojni gotovo z veseljom i zadoščenjom gleda zdaj z nebe doli, gda vidi korono na svojem deli, gda od njega nastavljena fara dobi prvoga svojega plebanoša. V imeni občine je novoga gospoda župnika pozdravo predsednik občine g. Jaklin. Za njim je šolarica pozdravila novoga gospoda kateheta, pri šterom

pozdravi se je te razjokao, gda njemi omenila dečico lendavske fare, štere verovučiteo je bio. A potolažila ga je i njemi vroče skuze obrisala, gda je obečala, ka v novih šolaraj najde isto lübezen, ki jo je zgübo v lendavskoj fari. Pozdravila ga je zatem zastopnica Marijinoga vrtca i Marijine družbe; nazadnje sta ga pozdravila zastopnika gasilstva i kmečke zveze.

Po pozdravaj se je novi g. župnik podao v cerkev, ki njemi je sledila cela fara i napunila do zadnjega kotička lepo cerkev. Pred Najsvetejšim je novi gospod zmolo litanije Srca Jezušovoga i prvič blagoslovo z tem Božim Srcem, skritim v podobu krüha, svoje vernike, da bi ga vodila lübezen Božega Srca za rešenje njihovo i te, da bi verno poslušali svojega pastira.

Zveza poledelskih delavcov v Soboti

Vlüdno vabimo vse odbornike i verne pa dobre somišlenike — člane, naše organizacije, da pridejo v četrtek dne 29. decembra t. l. ob 9 vüri dopoldne vsi v Soboti, kje se bo vršo v Delavskom domi v organizacijskoj sobi jako važen odborniško-zavüpniški sestanek, na šterom bomo razpravljali od načrtov bodočega delovanja ZPD pa od bodočih potreb prekmurskoga delavstva, ki se bo prihodnje leto znova podalo v tujino, za svojim zaslužkom.

Odbor ZPD.

Vojnim invalidom, dovicam i sirotam.

Vlada dr. Stojadinoviča i dr. Korošca nam je dala novo invalidsko „Uredbo“, s šterov so popravlene vse krivice, ka smo je trpeli celi 20 let. Dozdaj nas nanč edna vlada ne štela poslušati i nam dati tisto, ka smo si s krvjov zaslužili na bojiščaj. Pa püstim, preminočnost, pozabimo trpljenje i dosta, dosta zaničavanja. Vse to smo pretrpeli, dostakrat s skuzami v očeh, a vse to je zdaj popravljeno i smo dobili svoje pravice, za štere smo se bojuvali celi 20 let.

Vsi tisti, šteri ste odpadnoli i ne dobivate invalidninn, se ravnajte etak:

1. Vsaki invalid, dovica i sirota more biti član invalidskoga združjenja. V Slovenskoj krajini so takša združjenja v Lendavi, Beltinci s sedežem v Odranci (to se more kim prle prenesti nazaj v Beltince, ar je tü sedež. To zahtevamo vsi invalidi dovice i sirote) i Vel. Polana. Za srez Murska Soboti pa v Soboti.

2. Vsaki invalid, vojna dovica ali sirota, če ma pravico do invalidske podpore i je ne dobiva, naj se zgiasi pri zgoraj navedenih krajevnih odborih Udruženja vojnih invalidov. Tam se vsaki vpiše za člana. Sebov pa more vsaki prnesti podatke, štere predpisuje „Uredba“, i tej so:

a) Leto i kraj rojstva.
b) Svoje zdajšnje stalno bivališče.

c) Kda je stopo v kaderški rok i v šterom polki ga je odslüžjo.

d) Pri šterom polki je bio ranjen ali si nakopao beteg.

e) Štere povelnika je meo, (če te ne ve, pa svedoke, šteri so bili ž njim vküper.)

f) Šteri den, mesec i leto je bio ranjen, v šteroj bitki, v šterom kraji i kakšo šaržo je meo.

g) V šteroj bolnici se je zdravo.

h) Kda je kak ranjenec odišeo od polka ali bio odnešen.

i) Kda je bio pregleden i odpüščen od slüžbe v vojski.

3. V slüčaji, da ma v vsem tom pismene dokaze, naj te priložij prijavi.

4. Tisti, šteri ste oženjeni, priložite ešče prijavi:

a) Poročni (zdavanski) list, za deco pa krstne liste.

b) Potrdilo, da ešče živejo vsi člani rodbine, za štere prosite podporo. (To dobite na občini i tüdi more potrditi župnijski urad).

c) Potrdilo od jakostnoga življenja i od vašega premoženja (da občina).

5. Vojne dovce, stariše i sirota deca v vojski spadnjenih, pogrešenih ali pokojnih, dajo prijave za svoje ravno tak, ka invalidi. Dodati pa morejo den, mesec i leto: kje je njihov spadno, ali v šteroj bolnici vmro, ali če doma i morajo navesti tüdi svedoke.

Po paragrafi 67 „Uredbe“ more vsaki to izjaviti pismeno.

Krajevni odbori bodo te izjave dali skupno. Okrožnomi sodišči v Soboti.

Po tom se ravnajte i ne iščite pomoči nikde indri, kak pri invalidskih organizacijaj.

Sestanek v Franciji.

Sredstva za prthod na Gravelle na Božič 25. decembra; iz Pariza vzemi autobus št. 111 na Bastille ali pa na Orte de Charenton in to v smeri St. Maur de Fossés, izstopi na postaji Ecole de Gravelle. Z vlakom pa trbej tti do postaje Joinville le Pont. — Ivan Campilin, izseljenski duhovnik, Paris XI. bd. Voltaire 57.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Crenovcih, Sloj. Krajina.
Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže. Poslano med tekotom vsaka reč 2 D., mali oglasi do 10 reči 15 Din., viševsaka reč 1-50 Din.

Nedela

Božič.

Evangelium (Luka 2). Tisti čas pastirje so pravili eden drugomu: Pojdmo do Betlehema i poglednimo to reč, štera je včinenja, štero nam je Gospod pokazao. I šli so šetivajoči: i našli so Marijo i Jožefa i Dete položeno v jasljaj. Videvši pa spoznali so reč, štera je povedana njim od toga Deteta. I vsi, ki so čuli, čudivali so se: I nad onimi, štera so povedana njim od pasterov. Marija je pa državala vse ete reči premislavajoča, ne v srci svojem. I povrnoli so se pastirje diceči i hvaleči Boga vu vseh, štera so čuli i vidili, lki je njim povedano bilo.

Ne bojte se! Glejte oznanim vam veliko veselje: dnes vam je v mestu Davidovom rojeni Zvelicar, Kristuš Gospod! To je oznanilo, ki dnes doni po betlehemoški planjavi, po vseh cerkvah, po celotni zemlji. Oznanim vam veliko veselje! Veselje takše, da je takšega zemlja eše ne čula!

Prišlo je tisti, ki ga je zemlja čakala jezeroletja i po njem zdihavala. Tisti, brezi šteroga nam ne bi bilo rešitve, brezi šteroga bi vse človeštvo zapadlo v pogubljenje. Prišlo je tisti, ki more zemlji odvzeti prokletstvo, edini obrisati naše skuze, edini odpreti vrata nebeska. On je vse naše vüpanje, naša tolažba, naša sreča, naša blaženost, naša zveličanje.

„Bog je svet tak lübo, da je dao svojega jedinorojenoga Sina, da bi se nišče, ki v njega verje, ne pogübo, nego meo večno življenje.“ — „Zavolo svoje prevelike lübezni, s šterov nas je Bog lübo, je poslal svojega Sina, da je postao spodoben našemi grešnomi mesi.“

Vekšega dara nam je vse-mogočni Bog ne mogeo dati kak Sina svojega. I vekše lübezni nam ne pokazati. Pomislil!

Bog sam je stopo z visokih nebes na nisko zemljo. Pa kak? To vam bo znamenje: „Najšli bote dete v plenice povito i v jasli položeno.“ Tak je nazvesto angeo pasterom. Prišlo je Bog kak malo detece. Prišlo bi pa lahko kak mogočen kralj s sijajnim spremstvom, ali če tüdi kak dete, rojen v zlatoj palači. Zdaj pa kak malo dete, nedužno, ponizno, lübezno, sladko v jasljaj. Nikaj nema takšega na sebi, ka bi nas s svojov mogočnostjov plašilo. S svetim veseljem se nje-mi lahko približamo. Z nasmehom nas sprejme.

To je tisto veselo oznanilo. Bole veseloga nam je ne mogeo prinesiti. To je najveselejša novica, ka jih je gda čuo svet, to je največji dogodek, ki se je gda zgodio na zemlji, to je največji dokaz lübezni bože do nas. „Dete nam je rojeno i sinček nam je dani.“ Pa te sinček, to lübo dete, je mogočno, je knez, je krao — pa kakši krao! — je neskončni Bog!

Zato je pa dnes tak veliko veselje po vsem sveti. Zemlja trepeče od radosti, gda čuti na sebi svojega Stvarnika v človečoj podobi. Nebesa se radüjejo z nami vred. Da, Božič je svetek svetoga veselja. Le veselimo se, iz srca se veselimo. A naše veselje ne sme biti samo zvünešnje, nego notrašnje, srčno, zaistino kršćansko.

O sladka noč božična ti, presrečna si nad vse noči, zato se vse te veseli, zato se vse te veseli!

Sveti Oča so znova zbetežali.

Sveti Oča so na nadühi zbetežali. Molimo za svetoga Očo.

Seja narodne sküpsčine v Belgradi.

Naši poslanci se po pravoslavnihi božičnih svetkaj zberejo v Belgradi 16. jan. na prvo sejo.

Koliko poslancov dobi dr. Stojadinovič-dr. Korošcova stranka.

Dobi 304 poslance, dr. Mačkova pa 67. Vladna stranka je najprej v 234 okrajaj dobila absolutno večino, protina pa v 120. V Sloveniji v vsakom volilnom okraji mam absolutno večino,

Ka pravijo države Europe od naših volitev.

Francoski, nemški i talijanski pa drugi evropski listi povečavlejo naše volitve kak popolnoma slobodna i zato pripisüjejo zmagi vlade največši pomen. V Nemčiji obsojajo strahovanje Mačkovih pristašov, ki neso püstili k volitvam pristašov vladne stranke. Nemški listi odločno pišejo, ka je v Jugoslaviji odklenkalo

Kam je glasao zagrebečki nadškof, dr. Stepinac?

Glasao je na dr. Stojadinovič-Korošcovo listo. S tem je pokazao, da se točno drži navodil kat. Cerkve, štera prepovedava sodelüvanje z komunisti. Ar so se komunisti obesili na dr. Mačkovo stranko, po düšnoj vesti ne

„lüdskej fronti“, to je komunistom. Talijanski listi se čüdiyo slobočini, štero je vlada dopüstila protini i priznava, ka so „nezmožni zavrženi“, to je stranke na listi dr. Mačka. Jedino dr. Maček ma zmago na Hrvatskom i v Dalmaciji, vse ovo pa ma vlada. Francoski listi podčrtavajo dr. Korošca zmago v Sloveniji, kde ma „ogromno večino.“

smeo glasati te goreči višji pastir, pravi Hrvat, na hrvatsko listo, štera se je družila z verskimi i narodnomi sovražniki hrvatskoga naroda. Te čin Presvetloga je občüdovanja i nasledüvanja vredna odločnost.

Ukrajinsko pitanje.

Ukrajincov ali Malorusov je okoli 42 milijona. Polmilijona jih dobua Podkarpatska Rusija v okviru češkoslovaske države kak samoupravno telo, 7 milijonov jih žive na Polskom, eden milijon v Rumuniji, ostali pa v Rusiji z glavnim mestom Kiewom. Ruska Ukrajina je žitnica cele Rusije, zato so Rusi prle i zdaj tüdi zabranili vse pravice ukrajinskomi jeziki, šteri se loči od ruskoga i Ukrajincom dovolili, odnosno njim predpisali samo ruski jezik, da je navežejo na matuco Rusijo.

A v Ukrajinah žive velika narodna zavest. Majo krasne pe-

smi v domačoj reči i dugo senjajo od svoje prišestne slobočine. Zdaj, ka je mala Podkarpatska Rusija dobila slobočino v autononiji, se je začelo preveliko političnogibanje med Ukrajinici, da bi prišli do samostojne države. Polaki so se toga gibanja, štero podpira Nemčija, tak prestrašili, da so zvezu napravili z svojimi največšimi sovražniki, z ruskimi boljševiki i začeli tak kruto preganjati svoje Ukrajince, da so mogli sami sveti oča opomenoti polsko vlado potom svojega nuncijs, naj gorhenja z nepravičnim preganjanjem svojih slovanskih bratov.

Italija i Francija sta si v vlaseh.

Poleg Italije leži otok Korzika, šteroga ma Francija v svojoj oblasti. To Talijane jako peče kak i to, da Francija s svojim naselbinami v Afriki omeüje razsirjanje talijanskih kolonij. Zato so Talijani začeli gonjo proti Franciji, naj bi njim te svoje kraje odstopila, odnosno, da je ona bo vzela s pomočjov Nemčije i Ja-

ponske. To je tak razkačilo Francoze, da so se začele velike demonstracije po Franciji proti Italiji. A ta pa ne ostala düžna, v njej se pa vršijo demonstracije proti Franciji. Francija je tak odločna, da je pripravna z orožjom braniti svoje naselbine v Afriki proti Italiji.

Francoski listi proti komunistom.

Stotreseti francoskih listov je poslalo na francoski parlament zahtevo, naj se prepove komunistična stranka v Franciji. Jasen dokaz, da se Francija prebüja i

se izmotava iz obimanja ruskih boljševikov. Kak to včini, se stara slava bo začela znova smejati Franciji.

Staro pa vedno privlačno.

V katerokoli hišo oziroma sobo pridemo, v bogato ali revno, povsod vidimo stene okrašene s slikami. Razlika je danes le v tem da — „tuhožitja“ izpodrivajo svete podobe. Jaz pa vam bom danes napisala par vrstic v sliki, ki visi pri nas doma v sobi. Pa ne mislite, da imamo samo to sliko, o kateri vam hočem pripovedovati. O vse polno jih je, in same svete: Slika sv. družine, Srca Jezusovega in Marijinega, Kristus ko na križu umira, sv. Ana, sv. Jožef in še in še. Ali ena mi je najljubša, ta visi na steni, ob kateri ima moja starejša sestra posteljo. Pa kakšna je ta slika, bi gotovo že radi vedeli! Ni velika, tüdi v zlatem okvirju ne. Skromna kot moja sestra je. Jezušček, čisto mlad, morda leto dni star, napol gol, počiva svojo kodrasto glavico na mehki blazinici. Rekla bi, da spi, a njegov obrazek je tako lep, svetel, rožnordeč, smeh-

ljajoč, — poosebljena nedolžnost. Zraven njega na tleh leži križ pa tisti veliki žrebliji, ki so mi bili kod otroku tako zoprni in trnjeva krona.

Spominjam se, kolikokrat sem kot otrok opazovala to sliko. Jezuščka sem imela tako rada, da sem ga obsipavala — s poljubi. K njemu sem se zatekala tüdi v bridkih urah. Pred njim sem klečala, ko mi je ležala mati bolna — in je — ozdravela. Pred njim sem klečala, ko mi je oče umiral in ga prosila: „Jezušček moj mili, ako je mogoče, pusti mi očata.“ On pa se mi je nasmehnil, tako se mi je zdelo kot bi mi hotel reči: „Kar ljubiš ti, ljubi — tüdi Bog.“ Pred Jezuščekom sem klečala, ko mi je sestra — mladenka — ležala na mrtvaškem odru. In še in še se zatekam k njemu, on pa mi s svojim ljubkim smehljajem bodri dušo.

Mnogo se je spremenilo pri nas. Ta Jezušček pa je še vedno isti, vedno tako se še smehlja. Kadarkoli pridem domov, grem pred to sliko, samo, da danes

Grof Ciano na Vogrskom.

Z velikov slovesnostjov so Madjari sprejeli talijanskoga zvünešnjega ministra, grofa Ciano, ki je prvič obiskao novoga vogrskoga zvünešnjega ministra, grofa Csákyja. Namen Cianovoga obiska je, da vogrsko vlado

pomiri zavolo samostojne Podkarpatske Ruslje, štero je štela po vsaj sili pridobiti Madjarska. Ciano bo delao za to, da Madjari privolijo v plebiscit v Podkarpatskoj Rusiji i ž njim bi prišlo to pitanje z dnevnoga reda.

Koliko trošimo za šole v našoj banovini.

Pri otvoritvi najlepše lüdske šole, ki se je zgradila v Kranji, je g. ban, dr. Natlačen povedao sledeče podatke:

V banovini mam 863 državnihi lüdskih šol z 4168 oddelki, štere obiskavle 188.136 dece. Država je trošila za te šole

letos 80.313.498 din., banovina 19.492.895 din., občine pa din. 12.279.941, skupno letos potrošeno 112.073.334 din., kama pa neso prišteti še izdatki letos zgrajenih devetih novih šol. Na ednoga šolara se tak pri nas troši letno 596 din.

Španjolskomi krali vrnjene državlanske pravice i imanje.

Vlada generala Franca je vrnila pregnanom i španjskomikrali vse pravice i vsa imanja, ar je za krivico držala, da bi se iz države pregnao tisti, ki nikaj ne zakrivo. Ta stopnja vlade bo

vplivala na Anglijo i Italijo, da pomagata Franca do zmage, ar je španjska kraljevka družina v rodi z italijanskimi i angleškim kraljevskim dvorom.

V Romuniji samo eden stranka.

Na predlog i ukaz kralja Karola je v Romuniji nastavljen samo edna stranka, štera se zove „fronta narodnoga prebüjenja“. Vse dozdašnje stranke so prepovedane. Namen te politične poteze je zbrati vse Romune za

obrambo pridoblenih krajov, ka je ne bi Madjarska nazaj dobila. Začetek nove linije je fašistični. Na koga se bo Romunija naslonila, še dozda ne jasno, bota li to Nemčija—Italija, ali pa Anglija—Francija.

Volitve na Slovaškom.

Na Slovaškom so se vršile volitve v prvi slovaški parlament. Pri volitvah se je zgodilo isto, kak v Sloveniji, Slovaki so glasali za svojo kršćansko, zvano Hlinkovo stranko. Glasalo je

98% slovaškoga naroda za to stranko. V glavnem mestu Slovaške, Bratislavi (Požoni) je stranka dobila 66.127 glasov, proti je bilo samo 3359.

Prekesno spoznanje.

Španjska bolševistična vlada je izdala odredbo, ka več nede preganjala vere i ka njej da slobočino. Nadale je določila, da de zidala kostnico, kama zakopa tela šestjezero dühovnikov i dvejezero redovnic, štere je dala po svojih lüdej nedužno

vmoriti. To je ne pokora, to je ne povratek k Bogi, nego bojanje, ka narod ne bi prevrgeo k generalu Franci. A prekesno je spoznanje, da so boljševiki nedužne vmorjali, bič boži je že v roki Pravice i bo nesmileno pokao po hrbti človečih zverin.

Šale pri volitvah.

Javili so nam od sv. Barbare v Haložaj i z Veržeja, da so strelili mačka i ga obesili z velikim smehom na volišči na spomin zmage dr. Korošca nad dr. Mačkom. Kak je te maček mrtev, tak bo mačkove stranka. V Beltincih so mački rep odsekali v znamenje, ka mačkova stranka bo presekana.

V Bosni je neki kandidat dao zvoniti z vsemi zvonovi i razglasiti, ka je te druge stranke kandidat vmro. Se zna, ka je lüdstvo ne glasalo na tistoga,

koga so za mrtvoga meli. Gda je za to zvedo kandidat, je razglasilo, ka je to laž, on je ne vmro. Pa kesno je že bilo, ov je zvoljen bio.

Proti Mačka stranki je kandidat grmeo v Bosni, ka prejdavle 100 Din. za votum. Tak goreče je govorio, ka so vsi poslušalci postali tihi i odišli. Odišli so h kortešom mačkove stranke po peneze i glasali na protino.

ZAHVALA.

Vsem tistim, ki so ob sedanjih skupščinskihi volitvah dali javno in odkrito priznanje naporom in gospodarskim ter političnim uspehom sedanjje vlade v naši državi, kakor tüdi tistim, ki so izkazali zaupanje meni za moje skromno delo in pridobitve za naš okraj, izrekam ob moji izvolitvi za narodnega poslanca svojo najiskrenejšo zahvalo. Posebej se še zahvalim vsem tistim kremenitim možem, kateri se niso dali zbegati po brezvestni in lažnjivi agitaciji, temveč so odločno dali takoj svoj glas za vladno listo in niso čakali na to, kdo bo imel večino, da bi se potem tistemu pridružili. Vsem tem tisočem značajnejšim in poštenjakom še enkrat čast in hvala, kakor tüdi zvestoba za zvestobo.

Bajlec Franc.

„HIZICKI DOMAČOJ“

Nemet Marija, La Chatre. Mojemi kateheti za god (preč. g. kaplani Škrabani v Soboti). Prišel je čas godovni spet, ki srečno ste ga doživeli, daj Bog, da bi ga vno go let obhajali še bolj veseli. Čestitam vam, pozdravljam vas, želeč vam srečo vsaki čas. Naj s cvetjem potrošena bode vedno vaša pot i z lilijami ovenčana vsa leta vaših dni. Za lepe nauke i nasvete izrekam še vedno vam zahvalo, naj vno go let življenjske sreče, bi vam nebo dobrotno dalo. Kratko moje je voščilo, samo da bi se spolnilo: brez težav i brez trpljenja, dnevi vašega življenja naj minevajo lepo, tudi meni to v veselje bo. Bog vas živi na vno go leta. Vaša nekdanja učenka iz Kruplivnika.

Pozdrav izseljenskomu duhovniku g. Camplinu pri sprejemi na kolodvoru v Voves. Pozdravila mala šolarka Žalik Marija iz Črensovec: Hvalen bodi Jezus Kristus! Dragi naš dušni paster, že dugo smo iskali poti v tujini, ki bi nas pripelala do toga veseloga dneva, kda vidimo pred nami vas, zbrani na tom tujem trgi. Zato se naše duše veselijo vas, ki ste njihov kažipot za nebesko kraljestvo z vašov svetov rokov i rečjov. Dragi naš dušni paster, vse rožice, ki so zrasle na zelenom vrti, sam v pušlec povila i vas pozdravljam s temi rožicami i v imeni Jezusa i Marije. Njeva naj vam podelita v nebeskom kraljestvi vrt, ki bo z rožicami zasajeni, z angelci za-

grajeni, v sredi pa bote vi. Poslušni Marija moje deteče, prošnje za g. duhovnika i je skleni v svoje srce.

Gutman Jožef, a Gichy. Velečastiti gospod urednik! Že dugo sam se pripravlam, da bi vam pisao, ali čas mi je ne dopuščao. Zdaj sam si pa li vzeo telko časa, da vam napišem, kak sam se vrno v tujino. Vračali smo se iz proslave, štere smo se vdeležili. Tisti čas je bio jako razburkani, ljudstvo je s strahom pričakovalo, ka se zgodi, ar se je pripravljala bojna. Ali hvala Bogi se je vse mirno poravnalo, srečno smo prišli nazaj v Francijo, kda so nas težko čakali izseljenci i izseljenke, da bi jim prinesli glase iz lube Slovenske Krajine. Želno so nas čakali tudi, da bi jim povedali, ka smo doživeli na tabori v Črensovcaj. V istini, g. urednik, veliko je bilo moje veselje 11. septembra v Črensovcaj. Do srca me je genolo vse, ka sam vido i čuo, kaj takšega se nesam trošao, kda sam se z našim izseljenskim duhovnikom g. Camplinom odpravljao na romanje v domovino. Den, kda smo obhajali 25. letnico Novin i 20. letnico osvobojenja Slovenske Krajine, mi je vsikdar pred očmi. Kda sam prišeo nazaj i so to zvedeli izseljenci i izseljenke, so prišli k meni i morao sam njim pripovedavati, kak je dom i kak je bilo pri nas na proslavi v Črensovcaj. Med mojim pripovedavanjem so nešterni tekli skuze

od žalosti, da neso mogli sami biti v domovini na te veseli den, nešterni pa od veselja. Tej so pravili: „Hvala Bogi, če mi ne smo bili tak srečni, da bi sami to lepoto vidili i doživeli doma veliki den Slovenske Krajine, so bar nešterni izseljenci meli to srečo“. Izročio sem vsem vaše pozdrave i pozdrave drugih gospodov, ki so mi je naročili za naše izseljence. Vsi se vam iz srca zahvalijo, ki so okoli Tiggyja i Orleansa. Jaz se vam tudi zahvalim za vse veliko veselje, ki ste nam ga pripravili. Posebno smo bili vsi veseli, ki smo se vračali iz domovine v tujino, da ste bili vi, gospod urednik tak prijazni i ste nas nekaj časa sprevaljali, da smo se malo razgovarjali i sprevali lepe Marijine pesmi. Zdaj smo znova v tujini. Zadnjič je bilo delavsko senje; vido sam dosta naših delavcov i delavk. Malo so se pa plače poboljšale, zato sta pa pošta pa tobak malo dražša. Dosta naših se je pa za stalno povrnilo v domovino. Med temi je tudi gđ. Ropoša Marija iz Dokležovja. Ona je bila resan za vzgled našim izseljencom: svoje dužnosti je vorno spunjavala, k meši je šla vsako nedelo, hodila je pogostokrat k sv. spovedi i obhajili. To njej je ne bilo lahko tu v tujini, kda je telko slaboga za našega človeka. Dosta se je tudi skrbela za sestanke v Tiggy. 3 krat je pomagala Farkaš Anici, 2 krat pa je sama z našov pomočjov, ki smo njej pisali, s svojimi vabili pripravila sestanek. Za vse to se njej vsi izseljenci okoli Tiggyja i Orleansa prav lepo zahvalimo. Naj njej Bog v dragoj domovini povrne vse njeno delo i požrtvovalnost. Prosimo jo pa, naj ne pozabi na Tiggy, naj moli za nas. Mi, ki smo ostali tu, pa tudi ne pozabimo na Tiggy, vdeležimo se sestanka, kda ga bomo meli i nas obiščejo naš izseljenski duhovnik g. Camplin, vdeležimo se ga v velikom številu, čeravno nas nega več teliko, ar so vno gi ošli v domovino. Ve je Tiggy kak romarsko mesto za nas Slovence. Nešterni pridejo po 300 kilometrov daleč. Jezus bo povrno vsem, ki majo kakšo skrb za svojo dušo. Tiggy pa je tudi pripraven za naše sestanke,

ar tamošnji gospod župnik nam idejo na roke kak le morejo. — Zdaj vas pa g. urednik vsi izseljenci i izseljenke, ki smo tu okoli, prav lepo pozdravimo i vam želemo zdravje, da bi mogli šče dugo let vrejivati naše krščanske liste, ki so nam v tujini posebno potrebni, ar nam tujina šče iztrgati vero iz naših src. Naj vam bo lubi Bog plačnik za vse vaše delo i skrb. Svoje domače vsi izseljenci okoli Tiggyja i Orleansa prav lepo pozdravljamo i je prosimo, naj se spominajo z nas.

Maitz Marta, a Villeveque par St. Quentin. Pozdravla g. urednika naših listov. Zahvaluje se na rednom pošiljanji listov, ki so njej bili na velko tolažbo i veselje v tujini. Naznanja veselo vest, da je zapustila tujino i se vrača v domovino.

Vagner Anika, Nemčija se globoko zahvali na rednom pošiljanji Novin, štere teško pričakuje, da ž njih prešte glase z domovine.

Škafar Franc, Ferme de la Bazine. Lepo pozdravla g. urednika Novin i Marijinoga lista i se zahvaluje na rednom pošiljanji listov.

Sedonja Cecilija, Ferme du Bois d'Ambrières. Pozdravla g. urednika, svojo malo celo ves Mlajtinci i Martjansko faro.

Vesele božične svetke i srečno, blagoslovljeno novo leto želejo:

Jožef Bertalanč a Moreaux par Grilly i Franc Bertalanč a Bellevue par Grilly g. uredniki naših listov, celoj jürjanskoj fari i gg. duhovnikom, svojim staršom, brati, sestram i vsem poznancom. — *Matus Franc, Rosenhof, Nemčija* uredništvi Novin, g. župniki v V. Dolencaj, celoj dolenskoj fari, staršom i vsem prijatelom i prijateljicam, ki so bili ž njim v tujini i so njemi iz poti v drago domovino postali lepe pozdrave. *Fartek Jožef, Klement Karol, aba iz Matjašovec, Knaus Karol, Korpič Peter, Barber Viktor iz Markovec, Kerec Ernest, Hajdinjak Jožef iz Vidovec. Žido Imre iz Čepinec, Hul Anton Kruplivnik, Celec Ludyik, Gor. Lendava, Ketis*

Alojz Satahovci, Felkar Anton Sv. Jürj, Novak Janoš, Kušanovci, Gergar Ludvik, Kukeč, zdaj vsi v Kneževom, Baranja g. uredniki Novin, svojim dragim domačim, znancom i prijatelom posebno dečkom i deklam iz gračke i markovske fare. Nemet Marija, La Chatre, Francija g. uredniki Novin, vsem svojim domačim, botrini, Marijinoj družbi, gg. duhovnikom pri Gradi, g. kaplani Škrabani v Soboti, g. Rataji v Sevnici, vsem naročnikom Novin. Vsem žele tudi blagoslov božega Deteta Jezuska. Hajdinjak John, 47 St. Patrick Str. Canada g. uredniki Novin. Bokan Anton, Dolič i Ferko Mihael, G. Slaveči, zdaj Bösbyfeld, Nemčija g. uredniki i upravi Novin, svojim dragim domačim, sosedom, duhovnikom gračke i jürjanske fare, vsem izseljencom širom sveta, vsem naročnikom i čitatelom Novin i je prosijo, naj še spominjo na vse, ki neso tak srečni, da bi mogli na sveto noč vživati veličastno glorio v domačoj cerkvi, v svojih molitvah. Benkič Jozefa, Tanacek Pavla, Žilayec Karolina a Magnicourt uredništvi Novin, svojim staršom, bratom, sestram, celoj cankovskoj fari i celoj Slov. Krajini. Kelenc Jožef, Kelenc Ignac i Matjašec Veronika iz Vel. Polane, zdaj v Franciji, uredništvi i upravi, svojim dragim domačim, celoj polanskoj fari, posebno novomi župniki preč. g. Halasi i njim želejo, da se naj pray dobro počutijo na novom domi. Lopert Gizela, Bourbourg, Campagne g. uredniki i njim žele, naj jih lubi Jezuske ohrani še vno go let, da bi mogli skrbeti za naše izseljence. Vesele svetke i srečno, milosti puno novo leto žele tudi izseljenskomu duhovniku g. Camplinu, zatem svojoj dragoj mami, dedeki, mamci, bratom, sestram, vsjoj rodbini i prijateljicam v Dokležovji. Osko Anton, Ferme Berange uredništvi i upravi naših listov, svojim staršom, sestram, svakom, rojstnoj vesi Vidonci, tovarišom i tovarišicam i žele vsem, naj jim bota Jezus i Marija na pomoč v leti 1939. Oslaj Magdica, Dormans, iz Filovec uredniki Novin, svojim domačim i celoj Slov. Krajini, Benkovič Ludvig, Au Chesne, uredniki Novin.

PIERRE L'ERMITE:

Čudna rešitev.

Gda se je oddalila od skupine drugi ljudi, ki so čakali pri moji dveraj i je stopila v mojo pisarno, se mi je zazdelo, ka je Murillova „Mati boža“ stopila doli s kepa na steni. Bila je mala i mlada, s čarnimi, nemirnimi očmi.

Bojazljivo se je vsedla na ponijeni divan i mi začnola pripovedavati, ka jo je k meni prignalo. V svojo tolažbo mi je pravila tudi, ka je na Španskom mogla pretrpeti. Ali spoznao sam, da njoj je šče nekaj vekšega ležalo na srci, štero se je bojala povedati, zato ka gda njoj je reč zajšla na tisto pot, jo je nekša nervoznost trosila po celom teli, štere niti premagati ne mogla.

— Či bi živela ešče celi sto let, ne bi mogla pozabiti to, ka sem preživela.

— Kak se Vam je pa posrečilo rešiti se, sestra?

— S čudežom.

— Ali mi nebi štel opisati toga čudeža?

— To je bilo tak. Rdeči so strelili skoro petdeset moji sester, štere so vse bile starejše. Druge sestre pa so odegali i ešče zdaj ne vem kama, ne vem ka se je žnjimi zgodilo. Ostala sem sama v velikom strahu pred temi zverinami, čakajoč vsa prestrašena, ka se z menov zgodi. Rdeči so prihajali i odha-

jali, pogledovali me i se mi smejali. Vsaki je meo revolver ali pükšo, jas sem pazila na vsaki njihov stopaj, mislila sam, ka je prišla tudi moja zadnja vöra . . . Že me pozovejo.

Tü se sestra stavi i se vsa strosi.

— Ravno v tom časi — pravi dale — vstopi nikši častnik z zvezdov na kapi i nikaj zapovidavle v nekšem jeziki, šteroga sem jas nej razmila. To je bio ruski jezik. Tak so mi drugi pravili i mi velijo:

— Vzemite si vaše stvari, odženejo vas na granico.

Vzela sam si to malo torbico i bole mrtva kak živa sam šla za njimi do dver, pred šterimi je čakao na mene eden motor, takši kak je majo mesarije za prevoz živine.

Bila je pet vöra i se je že mračilo; vse sem se trosila od zime . . .

Poleg motora se šečejo moški i ženske z zaničljivim izrazom na obrazi. Vidijo, ka sem sama i vse trepečem. Ništerni me s pükšov cilajo.

Tü sam jo prekinio v njenom pripovedavanji:

— Ste nej meli na sebi redovniške obleke?

— Nej sem mela, ali nas vseedno poznajo. — Nato pride nekši vojak, me nekaj časa gleda, nato skoči vu auto, ga napusti, i . . . že sva se pelala.

Kama me pela? Zakaj? Nej je potrebno niti praviti, ve-

lečastiti, da sem svojo dušo priporočila Bogi; večkrat sem obidila v srci kesanje . . .

Mesto je ostalo za nama i pot postanjuje či duže hüša, vsa razorana od granat. Tü pa tam naj stavi stražar z nožom na pükši. Največkrat je to moški, na mestaj tudi ženske, ali celo dekla sedeča na somari s pükšov prek ram. Pregledjujejo šoferove pravice, čemerno gledajo na mene i naj dale püstijo.

V tom časi je nastala trda noč; pred nami se je stezala cesta vse ta do loga i bregov. Strahovalo me je tudi to, ka je šofer stalno pogledjuvao na desno, na levo i nazaj. Spočetka sem mislila, ka gleda cesto, ali pa se čudi, ka sam izda na motor. Potom sem pa na pamet vzela, ka se boji, či bi ga što opazjuvao, ka se je tudi poznalo ž njegovoga nemernoga obnašanja. Gda sva prišla v log, požene motor doli s ceste na edno tak vosko pot, ka se je vejevje zadržalo za motor. Nato vgasne posvet, skoči doli i mi pride odpirat.

— Izstopite — mi veli.

Mene je groza spretetela i tam štela na pomoč zvati.

— Tiho bodite! Ste preveč mladi, pa se mi milite, ka bi vas takšo pelao na morišče. Friško izstopite i idite po toj poti naprej, vodi do granice; samogledajte, ka pridete ta prle kak se zdeni. Celi te poseo jaz lejko z glavov plačam.

— Bog vam plačaj! Jaz bom molila za vas!

— To dobro napravite!

Pe tej rečaj skoči nazaj na motor i se pela nazaj proti glavnoj cesti.

Za sebov sam vidila samo motorni posvet, po tom . . . pa samo črno noč . . .

Gda sam spoznala, ka sam popunoma sama i to v noči, na tistom strnom klanci, obdana s pečnami, sam ne znala, ka bi napravila. Ali ne je to dugo trpelo, včasi sam začutila v sebi nekšo neznansko moč. Znala sam, ka do me te pečine branile i sam se napotila naprej. Oči so se mi pomali privadile na kmico, ali pri najmenšem šumi se mi je srce skrčilo i začnola močno biti. Ne sam dugo hodila, gda sam začula bližajoče se stopaje. Taki sam skočila doli s poti i se skrila, niti genola sam se ne. Mimo mene so šli nekši moški, eden za drugim, na hrbti so nosili nekše pake. S sebov so meli psa. Te pes mi je telko straha včino! Hodo je okoli mene i cvilo. Moški so pa njegovoga cvilenja niti v pamet ne vzeli.

Končno se je zdenilo, nastano je den, žalosten deževni den.

Gde sam — v Španiji? v Franciji?

Pazljivo i prigenjena sam plazila dele i ne dugo nato sam zaglednola nekšo staro žensko, ka je gnala koze. Jako sam se zveselila. Ali . . . či je to kakša Pasionaria? . . . Ne mogoče, zato

ka se mi je vidila dobra; obatrivala sam se, da jo opitam, gde sam.

— V Franciji mi je pravila. Ah! Kak je to bilo sladko čuti. V vühaj mi je zadonelo, kak znak rešenja, konec strašni senj. Vrgla sam se na kolena, z rokami sam si zakrila obraz i tak sam se od radosti razjokala. Bila sam rešena!

Smilila sam se neznanoj ženski, dala mi je mleko za piti i nekoliko drognij penez, ka je pri sebi mela. Pokazala mi je edno bošo pot i mi dala eden rdeči robec za glavo:

— Tak vas nodo mogli spoznati, či bi znali srečati žandare, ka se jako lejko zgodi.

Sestra je končala s svojoj žalostnov pripovedjov, težka je bila ta pripoved, skoro vsako minuto se njoj je strgao s prsi težki vzdihlaj.

— Ah, vetečasni g. župnik, naj dragi Bog ohrani Francijo pred takšimi peklenskimi mokami.

— Da, Bog jo ohrani . . .

Gda je odhajala, me je nekam globoko poglednola i vüstnice so njoj šle na smej.

— Idem molit k Mariji Zmagovalki za neznoga šofera, ki mi je življenje rešo.

— Ne samo življenje, liki šče nikaj več! — sam si mislo, zagledavši se v obraz male sestre z črnimi očmi . . .

Prestavo: Bükovski.